

51. szám.
December 16. 1876.

Megjelenik minden **szombatnapon** másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan. dec. 8 frt, 6 hóra 4 frt, 3 hóra 2 frt. Egyes szám 16 kr.
Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvárusnál. **Kiadó-hivatal:** Pest barátok-tere Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 5 hasábos nempareille sor 10 kr.

XXVIII. kötet.

UTI TÁSKÁMBÓL.

Irta JÓKAI MÓR.

Petőfi ivadék.

»Több év előtt (beszélte egy társaságban Feri barátunk) Nagy Bányán volt dolgom; a vendéghiőben ebédeltem, a mint egyszer betoppan a közös étterembe egy fiatal, husz év felé járó legényke. Mint látszott, utról jött, sáros volt, és arcza, kezei veresek a hideg esőtől. Mingyárt odaállt háttal a kályha mellé, s nem szólt senkinek. Ázott kalapját a fején tartá s a pinczér udvarias kérdésére, hogy mit tetszik parancsolni? mérgesen azt mondta, hogy hagyjon neki békét.

Mi ott többen csendesen ebédeltünk, s találgattuk magunkban, hogy »mi« lehet ez a furcsa fiatal ember?

Egyszer csak elhagyta a kályha környékét s egyenesen odalépett hozzám ezzel a kérdéssel.

— Messze van e ide Erdőd?

De viláért se köszöntött volna.

Mondtam neki, hogy alkalmatossága válogatja; jó lovakon közelebb, mint rossz lovakon, s rossz lovakon is közelebb, mint gyalog. »Talán oda tetszik iyekezni?«

— Igen. Felelt a fiu félvállról. A nagyapámat megyek meglátogatni, az öreg Szendreit.

— ~~Misoda~~? mondek elbámulva: »önnek« a nagyatyja Szendrey? Hisz akkor ön Petőfi Zoltán.

— Ugy mondja a rossz világ! veté oda az ifju.

— No hát öcsém, akkor »gyere« ülj ide! Légy az én vendégem. Ebédelj velem!

— Azaz, hogy tegnapi vacsorálok; ha ön így kívánja. Megteszem a kedvéért. Szólt pajzán komázással, s leült mellém s vacsorált a kontómra (az ő meggyőződése szerint,) de biz az beillett ebédnek is. Közben kegyeskedett számos kalandjait elmondani, a mikkel itt amott a Petőfi névnek becsületet szerezni törekedett. Semmi kétségem sem lehetett, hogy ez a Zoltán. A verseit is tudta az apjának könyv nélkül.

Hozattam neki kávé, adtam neki szivart: nagy kedvkereséssel anynyira vittem, hogy leverte a kalapját a fejről, köszömlére bocsátva egy leirhatatlan bozontos hajgubanczot, melyben tán hat hét óta nem volt fésű.

Nagyon természetes, hogy aztán el sem ereszt-

tettem többet a fiut, hanem szépen pokrócz közé pakoltam, hogy meg ne fagyjon, magam mellé ültetem a hintóba, úgy vittem Szathmárig; ott azt mondta, hogy egy kis dolga van: ha éjszakára vissza nem kerülne hozzám hálni, ne legyek miatta vigasztalhatatlan.

Másnap korán reggel kellett felkászolódnom, hogy a főispánnál még ülés előtt látogatást tehessek: elküldtem borbélyért. Nem soká váratott magára. Jött a szakálművész. Fiatal fürge legényke, kétfelé simított hajjal á la bon enfant, mely illatos volt a pomádétul. Csupa nyájasság volt, csupa ügyeskedés, csupa bók. Leültet a székre, bekeni a képemet

a szappan habbal s elkezdí faragni. — Én csak nézem. — Egyszer nem állhatom tovább.

— Te! Nem téged hoztalak én ide tegnap Nagy-Bányáról a hintómon?

— Vagy igen.

— Akkor nem is vagy te Petőfi Zoltán.

— Bizony nem.

— Hát mért mondtad nekem hogy az vagy?

— Hát ha megmondtam volna az urnak, hogy én vagyok Stubicska Misika, akkor nem vacsoráltatt volna meg, s nem is vett volna fel a hintájába.

S még csak nem is szídhattam özsze; mert az ő kezében volt a borotva, meg az én nyakam.

Tallérossy Zebulon levele

Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Gsag megvallok aztat, hogy magam is független szabadelvű parthoz tartozok. Ez nekem legjobban hitem is valasomhoz convenial. Baratya vagyok Tisza Kalmannak igen nagy, s ha valaki orszaghazon kívül megtamagya, azt megboxirozok, hanem orszaghazban szavazom elene. Misét szolgaltatom azirt, hogy Szil Kalman triumphalja dualistikus bankal; — hanem orszaghazban elene szavazom. Nekem se kel a haboru, hanem orszaghazban eriles külpolitikát hangoztatom. Fiamnak adom ide haza hausarestet, hogy ne mehessen demonstralni; hanem azirt ifjusag petiojat orszaghazba benyujtok. Benyujtok aztat, hanem aztan videlmezisit is bizok szilső balra, s mikor szavazni kel, sehun sem vagyok. — Neki megyek kormánynak, de csag ugy, hogy meg ne buk-tasam; tamogatok ütet, de csag ugy, hogy meg ne erősitem. Fegyvert ragadom, azirt, hogy legyen mit leraknom. Külön-külön bud-getet mind megszavazom; de együt leszavazom. — Kirdi barátom uram, hogy hat mi az ördög-be szavazom együt szabadelvű barataim-al? — Van egy nagy kirdis, melynek főlemlitisinil egisz haz, mint egy ember alja fel magat heli-rül: ezt a kirdist jól ismeri egisz ország, ismeri Európa, ismeri egisz világ; ez a kirdis: — mi-

kor gazdasagi bizotsag előadja előterjeszti jelentisit: havi költségvetist napi dijakrul. — Ez mindig egyesülten találja a magyart!

alázatos szolgája J. Z.

A képviselőházból.

Tóth Vilmos. Vannak n e m e s kedélyek, melyek...

Nemes Nándor. Személyes kérdésben szót kérek! képviselő ur n e m e s kedélyekről szolt, melyek...

Csanády Sándor. Ugy látszik kogy a kormány b ő j t i eledelkkel akar bennünket táplálni, melyek...

Beöthy Algernon. Személyes kérdésben szót kérek...

Elnök. Mi bajod Áldzsi?

Beöthy A. Csanády b ő j t i eledelkről beszelt melyek — — —

*

X. Nézd, Bujanovics beszéde alatt Széll Kál-mán menyinyit jegyez.

Y. No. Most Bujanovics vihart vet és Szelet arat.

*

Fiatal képviselők ma az orszaghazban következő tartalmu levelkéket kaptak »nous prenons la liberté de recommander »notre boudoir« en votre bienveillance.« A kik nem kaptak, apprehendálnak érte nagyon.

A KELETI VASUT MIKULÁSA.

Zs—nyi. Ugy e hogy félték?!

Verwaltungsathok. Hogyne félnénk mikor félünk!

Zs—nyi. No hát fussatok!

Status mundi.

Arany agio növekszik :
 Magyarral osztrák veszekszik.
 Nem escomptiroz bankvexlit.
 Muszka a töröknek fekszik,
 La France iparral verekszik.
 Csernajeff sántulva fekszik,
 Trentinón olasz nyerekszik,
 S bár orosz a John Bull megszid :
 Nem tágit mig nem »annexit.« — —
 MARS lesz bizonynyal a LEX itt!

KELETI VASUTRAVALÓ.

A hol az igazgatótanácsosok Vay és Lé vay :
 ott kétszeresen elmondhatják a részvényesek : »Ay-vay!«

Egyetlen egy mód

Magyarország pénzügyeit rendezni:

Mind addig nem fizetni a couponokat, a mig Simo-
 nyi Ernő be nem végzi a beszédét.

TÖRÖK-GÖRÖG-PÖR.

Öt török öt görögöt dögönyöz örökös örömök közt,
 Föld bümböl, dörbörög, ördögökhöz könyörög.

Egy kritikoncshoz.

Rút butasággal támadtad meg te Petőfit :
 A költő mosolyog, és a világ kikaczag.
 Mostan Arany Jánost te égig emelni igyekszel :
 Állja a tűzpróbát s nem he rit te reád.

A redoutei „piacson, piacson“...

— Karácsonyi vásár kép. —

(Az »Üstökös« mindenüttjelenvalójától.)

Beléptem. Az ajtót pedig nagy életbölcseccsel tárva nyitva hagytam. A szél hidegen fűtölt a termen keresztül kasul.

— Kérem betenni azt az ajtót ilyen időben! — förmedt rám egy vastag, öregbe keveredett uraság. Fölbátorító mosolylyal léptem ő hozzá s kezemmel megveregetve válát, mondok:

— Tisztelt bátyám, kérem szeretettel, látom, hogy ön még igen fiatal ember. Tisztelt bátyám, mint látom, nem méltóztatik tudni, hogy a tapasztalt életbölcshohasem teszi be maga után az ajtót, mert igen jó dolog, ha legalább egy ajtót magunk után mindig nyitva tartunk. Ezzel egyszersmind betettem az ajtót — a bátyám uramnál.

Tovább sétáltam. Egy szép kisasszony szivarokat árult.

— Szivart kérek — mondok s tárczám elővettem.

— Hány darabot tetszik? — kérdé a kisasszony egyfolytában.

— Mit?! Darabot!?! Kérem szeretettel, én csak egészeket szoktam! — mondok sértett becsérzettel és tárczám eltettem.

A szép leány arca pedig erre meghasadt. Ugy mint a — hajnal. És ez a pir neki igen jól állott. Ezt, ugy látszik, maga is észre vette, mert azon tűzhányó pillantásban, melyet ekkor reám vetett, a hálaérzésnek is pár sugarát »vélttem felfödözhetni«... Tovább sétáltam... Egy szögletben alvó embert pillanték meg.

— Ah, ez bizonyosan Homer! — mondok magamban, mert megvan írva »néha Homer aluszik.« Antik elragadtatással álltam hát meg. Az alvó ember azonban — Pulszki volt... Tovább sétáltam... Egyszerre csak megüti valami fülemet. Haraggal fordulok meg. Az pedig volt egy szép csengésű női hang csupa láthatlan vékonyra sodort ezüst szálakból.

— Uram! Ön nem is tér be?! Itt pompás italok vannak. — S ezzel egy pohárba bort öntött, melynek valódi talmi-arany színe volt. És a benne fölhabzó gyöngyök valódi keletiek.

Elővettem tárczám.

— Tisztelt Nagysád! — mondok — kérem szeretettel, tiszta e ez a bor?

— Oh, valódi tiszta, uram!

— Ugy?! No, sajnálom; de kérem szeretettel, hát nem veszek. Mert egy bor sem tiszta — És eltettem tárczám.

— De, Uram, ez valódi jó, tiszta bor!

— Tisztelt Nagysád! — mondok — méltóztatik e deákul tudni? In vino est veritas, azaz: a borban igazság van. Az igazság pedig, tessék bárkitől megkérdezni, nem tartozik a bor alkatrészei közzé. Ergo: ez a bor sem tiszta. — A szép hölgy haragos mozdulatot tön; de, mint-hogy én »álltam az erdő felől:« hát könnyű volt a bokrok közt hirtelen eltűnnem...

Tovább sétáltam...

Egy fiatal leányka, csupa tavasz, virággal kínál meg.

— »Virág mit ér?!« — mondom a költővel, s tárczám eltettem. Pedig az már elvult téve. — A postahelyiségben németül szólítanak meg.

— Kérem szeretettel, a hivatalos nyelv a magyar! — mondok.

— Tudunk mi ugy is — szólalt a bájos direction. — De ni, önt egy érdekes levéllel kell meglep-nem — folytatá szorosán magához vonva... pillantásával.

— Köszönöm, köszönöm, de jobb szeretném, ha egy érdekes »postai utalvány«-nyal lepne meg. — Tovább sétáltam... Egy nagy ur jött szembe velem. Arczvonásait azonban nem vehettem ki, mert igen-nagyon fennhordta fejét...

Épen szemben velem volt egy sátor, melyben hasznos és kedves »házi cikk«-ek voltak található-k. Ilyen volt mindenk előtt — a szép, fiatal asszony, ki azokat árulta. Tárczám rögtön elővettem.

— Tisztelt Nagysám! kérem szeretettel, mit vegyek?

— Ah, itt sok minden van. Itt van például egy kis barometer.

— Igen?! Na, azt nem veszek most. Magas az ára. Megvárom, hogy hidegebb legyen az idő. A barometer majd akkor alább száll.

— Válaszszon hát kérem e játékkártyákból. Hosszu, téli estekre igen jó.

— Köszönöm; szerencsétlen vagyok a kártyában s ezért sohasem játszom.

— Akkor ön a szerelemben szerencsés.

— Na, igen; csak hogy azt sem játszom, — mondám esés közben. Mert a szép nagysád szavai után egy mély — sentimentalismusba estem.

— Nem játszik?... Na maga ugyan szép ember! mondá gúnyosan nyomva meg a »szép«-et.

— Nagysád a szép! — mondok megnyomva a »Nagysád«-ot.

— Ah, valami ég! Honnan e »perzasszag?« kiálták rémülten a körültem állók.

— Ne tessenek félni. Csupán a szívem ég — mondok elvonulva az árnyék mögé, melyet reám a bánat vetett... Tárzámát eltettem...

— Hol árulnak itt lapokat? kérdém felhagyva végre a hosszas keresgéssel — a szórakozás után.

— Itt, itt, kérem! — mondá egy hang, mely méltó volt volna egy Beethoven ecsetjére.

— Kérek hát egy »étlapot«... Az épen most vázolt szép hang sorba nézte a lapokat; de nem talált.

Aztán a »csárdába« mentem. Ott volt ám még a gyöngyélet. A padozaton kiöntött bor s összetört üvegek. Az asztal melletti padon végig nyult, gyanús kinézésű emberek. Vertük az asztalt és a cigányt, forgattuk és ölegettük a csaplárnét... Mikor kijöttem, elővettem tárzámát, hadd lám, meg van e még.

— Végre csakugyan ideje, hogy vegyek valamit; — mondám, s vettem — kalapom s távozám a redutból... De előb megrendeltem még »amerikai« fényképemet...

— Ah, mi?! Nem szükség azért várnom; hiszen már úgy is láttak. Készítsék el csak úgy — emlékezeti után! — mondok, s ajánlottam magam.

Dr. Confidentius.

Csak azért is — Vivát Soroksári ág!

Valami moszió Révy mint soroksári-ágítator be szeretné a Duna egyik nyeldeklőjét spanyolviaszkoltatni. Ugy látszik ez a Révy magyar név, s nyerni akar valamit a réven. Bizonyosan Tavaszti-ban-dista ő is.

Gyerek tempo.

Irmának megfagyott a lába, az orvos a seb bekötését rendelte el. Másnap Antonia fellábbal biczegve jö az asztalhoz.

»Mi bajod?« kérdi a megijedt mama.

»Fáj a lábam, feltörte a czipő«.

»Ugyan, az a nagy posztóczipő már hogy törhete fel?«

»Jaj! mama, a lábam be van ám kötve egy vastag ruhával.«

»Miért?«

»Mert az Irmának is úgy van!« felel a gyermek.

Természettudomány.

— Óh-vári akadémiád. —

Hernyó Ottónak.

Haszen ön nem is professor! Én még teljes koru sem voltam, mikor már az voltam itt Oh-vároott protekczió nélkül! Hát még ha megnövök! Híresebb ember teszék én akkorra mint most ön! A PHILOXERÁKOK is mind rólam fognak énekelni, és pedig hála-hymnusokat! mert biz én nem sok kárt teszék szegény állatkákban.

Cserebogárhátú Sándor.

... Hát már hogy is ne volna híres az az óvári akadémia, mikor olyan tudós német professzora is van, a ki egész éven át azon a nagy problémán törí a fejét: hogy lehet az úri tökből nádcukrot csinálni?

Nem adjuk oda Magyarországot máglyának, azért hogy az osztrák kétféjű sast megégessék rajta!

KOSSUTH LAJOS.

HOGY FEKÜDTEK HAZA AZ OTROKÓCSIAK?

— Clapantiába szedte egy „madarasi”. —

Nemes Gömör megyében a gomba megterem
— Mondják — hegyen, völgyön, uton, meg útfélen.
De annyi mendemonda sincs a honban sehol,
Mint ott hol a csavargó Rima csevegve foly.

Elmondok egyet én is, kérdést tevén előbb:
Nem hallja-e beszédem az otrokócsi nép? —
No mert az ily beszédre azok haragszanak,
S az ének díjaképen »üsd-verd«-et osztanak.

Ha nem »kezdetben« is, de bizannyal rég esett
Ez a dolog, mit én ma itt szélyvel férczelek.
S látván, hogy nincs körömben egy otrokócsi sem,
Mondámat nyugalommal legott elkezdhetem.

Hogy felderült az égre szüz asszony Orsola,
Vagyis az ő nevének pirosló hajnala —
Anno ezer, talán több, avagy talán kevesb . . .
— Jó olvasóm, az évet — mondom — ne is keresd!

Elég megtudnod annyit, hogy e nap hajnala
Sok ködmenes magyarnak rég óhajtott vala.
Kik, hogy a nyár gyümölcsén tudadjanak busán,
Szombath felé menének mondott nap hajnalán.

Szombathba, hol e nagy nap épen vásár esett,
Az otrokócsi nép is gyűlvén gyülekezett,
A nők gyalog s butyorral, a férfiak pedig
Lóhátra ülve, a mint jobb is talán nekik.

Tizenhárman valának, kerekszám, egy se több,
Lurkó diákos ember nem volt azok között,
Mint sült — vagy hogy ne sértsek, derék paraszt vala,
Bajszos legény megannyi, ősz is már néhány.

Mentek hát, mendegéltek . . . alattok a lovak,
Nyelves fehércselédek rég elmaradtanak.
No mert a sár nagyobb volt akkor, miként ma már,
Midőn szépen kövezve van Pest is, ugy-e-bár?

Tíz éra mult azonban, hogy Otrókócs hada
Megérkezett elvégre Rimaszombatyiba.
Fölöstökömrre volt ki szolgáljon önekik.
Az ember a nagy utban bizony jmegéhezik.

És folyt a papramorgó és vidult a torok,
Mig közbe nem vegyültek a nyelves asszonyok,
Kik megjövén marokkal, nemcsak szóval, kenék
Pityókás férj-uroknak hátát avagy fejét.

Hatott a nyelv azonban, még inkább a marok,
Mindegyik végre is hát lovához ballagott,
Melyek fület sunyítva künn szundikáltak,
Bár volt kupezcz körültek, az ám, s egész csapat.

»Kie ez a. ?« Enyém nem. — Kendé biz az, komám!
Az ember rá sem ismert, — a gazda mond — no lám!
»Mi ára ?« — kétszer annyi, a hányan itt vagyunk. —
»Eb a ki bánja; áll hát?« — felel s kérd alkuszunk.

Elkelt tehát az egyik; elkelt a második.
Adó s vevő menének egy ponyva-sátorig.
S ott áldomás fejében megint jót ittanak.
Nem ütnek több ily vásárt az otrokócsiak.

Történt pedig, hogy a nap szépen leszunnyadott.
S suttyomban elinaltak a tréfás alkuszok.
Az otrokócsi népség egymás szemébe néz;
Pedig a szembe nézés nekik több mint nehéz.

Kiábrándult azonban elvégre mindenik,
És látván, hogy felettök már a sátort szedik:
»Halljátok jó barátim, — dörg a bíró szava —
Talán már menni kéne. »Hová! . . .« No hát haza.«

Ekkor jutott eszükbe, hogy tyűh ezer szatócs!
Jó négy órányi távol Batyitól Otrókócs.
S ember legyen, ki innen reggelre honn leend!
Lovon megyünk! kiált egy. »Hát el nem adta kend?«

Igaz biz a. Igaz hát? és lön sopánkodás.
»Minden »zörgöm« benyalta ez átkos áldomás!«
— Nekem talán nem, ugy-e? — a bíró mondja: csitt...
Ember legyen azonban, ki érti szózatit.

Az otrokócsi nőnép, hogy a jó nap leszállt,
Mint tűt kereste sirva vejét, fiát, urát.
S midőn nem lelte őket . . . no de hisz annyi szent,
Bár lelki fájdalommal, de mégis haza ment.

Negyed óranyi távol van Otrókócsul egy
Dombocska; a kun ember azt mondná rája: hegy.
Éjfél után egy órán e dombnak oldalán
Ugyan ki járhat ott na? . . mind szellem volna tán!

Nem szellem az, barátim; egy jámbor néma had,
Mely a domb oldalán nagy csendesen halad.
Tizenhárom legény az; kerekszám, egy se több.
Lurkó diákos ember egy sincs azok között.

Mi régi ismerősink, jó éji vándorok!
Ily késő éji órán mért kőborognotok?
Honn rég pihennek ők, kik tán szívetek fele.
Mély álmuk képetekkel vagyon telestele.

»Bizony jobb volna otthon! — a bíró szót emel —
Szavára többi társa egy sóhajjal felel.
De már hiába, mindegy akár miként megyünk,
Mi reggelig barátim már otthon nem leszünk.«

— Nem ám! igenli halkán a többi czimbora.
Hallgassatok tehát most bírátok ajkaira.
Itt a domb oldalán az éjet huzzuk át.
Mig élek én nem érek soha ilyen csudát.

A tett beszél szavára: az utnak mentiben
A bíró s véle népe nagy halkán lepihen.
»Egymás mögé barátim!« s úgy is lőn csakhamar,
Egymás mögé feküdtek, hogy ne legyen zavar.

A hold mosolygva leste foszlány-felhők megett
A horkoló csapatot, a fáradt sereget.
És hogy a tréfa épen kellő s egész legyen,
Furfangos ötletével szél urfinál terem.

»Nemes szél urfi — ugymond — szép hóditó lovag!
Egy kis dologra kérémm: amott a domb alatt
Tizenhárom levente alussza álmaik;
A sok nőnép miattok otthon nem alhatik.

Eressze szárnyra kérem legottan a Zephirt,
S e tetteért szívére én nyujtok hála-irt;
Ha reggelig megannyi falvához érkezik:
Szerelmem birni fogja ön holnap estelig.«

Legott szél urfi kapja subáját és megyen,
S szép csendesen az alvók s a domb mögé terem.
S előbb csak enyhe módra, majd mint veszett vihar,
Csapkodja a leghátsót goromba szárnyival.

Felébred a leghátsó, fázván kegyetlenül,
S lábujhegyen az első nyugvó társhoz kerül.
Csendben melléje fekszik, de még nem alszik el,
Midőn az uj hátulsó szintén körutra kel.

A szél kitar s merészen csak fujdogál tovább,
A míg meg nem cseréli az aluvók sorát.
S ki Otrókócs felé még előbb első vala:
A vad szelet most annak érezte oldala.

S így fekszenek tovább ők mindig előbb, előbb.
S reggelre ott viradtak fel Otrókócs előtt.
Bíró uram az első házfalba ütközik.
S megrázza hátmegeesse bozontos üstökit.

Felébred az legottan s kiáltva: »add tovább!« —
Hajánál megragadja a szomszéd czimborát.
S hogy mind felébredének, na volt álmélkodás . . .
Bíró ur mondja végre: »társak, biz ez csudás!

Domb oldalán dőlünk le pihenni nemde mi?
Ugy e falu, megálljunk, miféle lenne ni!
Igaz biz a . . . no nézd el, ezer görög szatócs!
Legyek legott akármi, ha ez nem Otrókócs!

Az ám. No engem uccse! — s többet nem mondtanak.
Nagy lopva mind tűzhelyük s telkükhöz tartanak.
Volt hála Izraelben, volt nagyszerű öröm.
S a többihez nekem már akármi, nincs közöm.

De annyi áll, hogy másnap lön conferentia,
A melyre híva volt a tiz s három dalia.
Megesketé a bíró mindnyájokat nagyon,
Hogy a ki szól »felőle«, legott üssék agyon.

Nem is mondá el egy sem bíró uron kívül,
Ki a midőn haldoklott megvallá emberül,
Hogy így, meg úgy ne légyen nyugalma, üdve, ha
Az otrókócsi népség s ő nem »feküdt haza.«

A pap révén reám szált az ősi krónika,
Mely még ma is homályt vet az otrókócsira.
S azért ha tán barátom majd Otrókócsra jutsz,
S kérdeznek erről: azt mond, hogy róla mit se tudsz:

Ne félj, ki nem beszéli egy otrókócsi sem,
Miként bíró ur, a ki rég hant alatt pihen.
Az eskü átka rászállt s mondják, hogy éjfelen
Kisértni Otrókócsra ma is még megjelen.

Austro-bankalia.

— A rajxráthi német sógorok — minisztereikkel együtt — most azon nyargalódnak uni sono, hogy a májusi stipulatiók alapján azért nem jöhet bank egyesség létre, mert azok »Bank technische schwierigkeiten«-okba ütköznek. Ezen legujabb német találmány magyar szóval még le sem fordítható, oly körmönfont, csak a tóttban van rá egy igen találó kifejezés, — mely szerint »Bank technische schwierigkeiten« annyit tesz mint: »nyemeczke hunczutsztvo!«

— Miután a bankbeli német uraknak úgy látszik, hogy »Nicht genug sicher« ez az utált barbár Magyarország, meg igen melege is lenne talán annak a tudvalevő 30%-nek nálunk: legjobb volna ha egy gabnaszállító bécsi hajóra felpakolván, elmennének azon dicső országba, melyet úgy hívnak hogy: »Kaiser Franz Joseph's Land«, a mely fekszik 80° 40' éjszaki szélesség alatt. Itt aztán biztos lenne a kincs is — meg nem is tarthatnának tőle hogy kezök közt az a bankalap elolvad.

Műfordítások.

Sunt enim locupletes.
Mert ők lókupeczek.

Ubi egetis?
Hol egerésztél?

Muta iam istam mentem!
Mutasd már, István, a mentém!

(Cic. In Catilinam.)

Ire mari
Ir-e Mari? (Vergil.)

L'etoile du nord.
Letolja az éjszakát.

The boy's foot is naked
Te, a gyermek fut neked.

The master very like the gardener's son.
A mester veri a kert likán a fiut.

The girle has an ape.
A gerle hasa ép.

Példás barátság.

Dáridó után két czimbora tántorogva menne haza felé. Az egyik némi teketória után csakugyan végig nyul a pocsolyában.

— Csak nem hagyod tán itt el az embert? példálózott onnan. Kérlek, segíts föl valamikép.

— Arra már nem vagyok képes pajtás, felelt a másik. De jó barát el nem hagyja jó barátját, s így inkább magam is odafekszem melléd.

És úgy lőn.

SZERELMI LYRA.

Baj.

Bűvös, bájos a te szemed,
Meghódit, ha rám szegezed;
De neked ez, angyal,
Ritkán sikerül, —
Mert a szemed kancsal,
S engem kikerül.

Szunyog.

Inkább kis betűvel.

A görceji ember szerződés kötni állított be az ügyvédhez. Mikor a kontraktus elkészült, szólítja az ügyvéd, hogy írja alá a nevét.

— Kis betűvel e kérem, vagy nagyval?

— Mindegy az.

— No akkor már csak kis betűvel írom, mert úgy is nagyon fáradt vagyok.

Ne tessék fáradozni!

A keleti kérdés megoldásán conferentiázó európai nagyhatalmak emlékezetébe hozom: hogy Castró Giovanni olasz bölcs a világ végét 1877. évi január 11-ére jelöli ki. Azt állítja, hogy egy égi test neki ront szerencsétlen földünknek s a keleti kérdéssel együtt mindent hamuvá éget. Jobb tehát, ha addig, öldöklő gondolatok helyett, Istenhez térnek, és prenumerálnak a »Magyarállamra!«

Egy Istenhez tért politikus.

TAVASZ ÖRÖME.

Én mondom meg,
Hadd tudjátok
Mi a tavasz öröme!
Fecske sereg,
Kék virágok,
Zöldben csókok özöne,
Honn-enyelgő kis kanári,
És a többi: — lárifári,
Egy batkát sem ér.

Furcsa gusztus:
A ligetben
Vaj, sör és retek között
Hallni a tüst
A mit épen
Ingyen a rosz banda üt,
Zöld gyepen bolondját járni,
És a többi, — lárifári,
Egy batkát sem ér.

Más egészen
Hogyha mondom:
Salve! nyájas szép meleg;
Kikefélem...
Hol a rokkom?
Hej be rég keféltetek!
Czipelem a zálog házba,
Rámondják ott hamarjába:
Öt forintot ér!...

Kaktusz.

AZ „ÜSTÖKÖS“ EREDETI OKMÁNYTÁRA.

A német vasút-egylet üzlet szabályzataiból.

»Szállítási határidőknek azon szabályzat szerinti legnagyobb határidők vétetnek fel, melyek nem elkülönítve a birodalom határáig, hanem csak egyszer a feladó és rendeltetési állomás közötti összes távolságért tekintet nélkül az országhatáron való túllépésre és az egyes igazgatóságok által az illető felügyelő hatóság jóváhagyásával közzétett folyó áthidalások — és összekötővaspályákérti valamint vásáridők- és rendkívüli forgalmi viszonyokérti póthatáridők hozzászámítása nélkül számíthatandók.

Kelt Julius 17. 1876.

Orgonatólói kérelem.

Tekintetes tanács!

Alólírott templomorgonanyomó batorodik egy kis segedelemért folyamodni következő indokoknál fogva:

I. Több év óta hogy ezen minőségben működöm; hivatalomat buzgón és szakértőn teljesítettem. Mindég ott voltam, mikor kellett, soha sem panaszkodott még senki senki sem orgonanyomó ellen. Télen nyáron, korán későn helyt állottam. Pedig, kérem, ez nem kis érdem. Azután meg ügyesen is tudom nyomni. Nem teszek kárt az orgonában.

II. Illő és méltányos is, hogy gazdag Szabadka város két tornyu templom-orgonanyomója is jól legyen ellátva; hogyha többiek jól vannak fizetve, ő se legyen szegény mint templom egere.

III. Ezen bokros érdemeim és hű pontos szolgálatért nem is kérek pénzbeli segédelmet, noha ezt is szívesen elfogadnám; hanem csupán fél ö l f á t. Tekintetes város ezt meg sem fogja érezni, én reám nézve pedig ez nagy segítség.

Bizva nagylelkű gazdasági tanács magas gondolkozásában, érdemeimet, hű és pontos szolgálataimat méltányolni tudó lelkületében kérelmemet egy fél ö l f a érdekében megújítva legmelegebben ajánlva maradtam

Mák István,

sz. Teréz templomnak érdemdu orgonanyomója.

Sirirat egy szekeres szekely sirfáján.

E sirhalom alatt nyugszik Dávid György
A kinek élete mindég höbörgy-göbörgy

Vót..

Anno 1832.

SZERKESZTŐI SUBROSA.

— **Censor.** Jeles. — **M. Túr.** **R. I.** Ritka szerencsés vérmérséklet. Hogy hetenként négy nap nem szokott enni, de éhségét mihelyt a babájára néz, elfelejti. Nézzen akkor rá a többi három nap is és ne egyék soha. A versnek nem nyithatunk »társéget«, keressen magának a Családi körben me z ő t. — **Az én kedves Maxi barátom.** Sikerült rajz, egy kis szerkezeti hibát leszámítva, s azt hogy nagyon hosszú. Teszünk róla. — **Szabadka, M. L.** Dagadoz az önézettől. Az archivumba vele! — **Ot embernek öt forintja, stb.** Közölhetetlen, bár örömet elismerjük, (mert ön mondja,) hogy ön »a közügyekben sok éve fáradoz és áldozatot hoz.« Épen ezt mondja magáról a sz-i orgonatólói is. — **Pápa. K. I.** Ez a nyilatkozat 50 perccel túl furább, mint a Szentek hegedüjének az a nyergen alulról jött hangja, a mit ezennel Hegelre akar háritani. Jobb muzsikuss volt az. Nem közöljük, jó akaratból. — **Kamélia.** Értelme homályba vész. — **S. Patak. J.** Jeles. — **Az isten csodája.** Nem régiben jelent meg az Üstökösben. — **Kanyaró.** Rosz verset kanyarított »Szegény szegény Magyarország«-ról. — **Bogács.** Tehát: abban hagyni; legalább jó időre.

ELŐFIZETÉS

az
Ü S T Ö K Ö S

huszadik évfolyamára.

Jelentjük alássan hogy berukkoltunk!

Mink is a husz éves korosztályhoz tartozunk.

S az nem csekély érdem: husz esztendőöt megérni ilyen sanyarú időkben. Kivált lapnak.

Sok csatát keresztül éltünk s szándékozunk még igen sokban részt venni.

Megvertünk Bachot, megvertünk Schmerlinget, megverjük még Lukámot is.

Haderőnk elég nagy, s annyiban hasonlít a nagyhatalmakéhoz, hogy az is a papiroson van. A mi nálunk: érdem.

Mi nem állítjuk azt, hogy csak a bolgárok sorsát akarjuk enyhíteni: mi foglalni akarunk. Hódítani készülünk.

A ki egyszer befogad bennünket, mindig fogunk találni valami elintézetlenül maradt reformot nála, hogy bennünket a házából többet ki ne küszöbölhessen.

Azért a jelen ultimatumunk vétele után legfeljebb három hét alatt minden, igaz ok nélkül megtámadott, olvasó siessen az alább olvasható békekötési föltételek mellett magát megváltani, különben ő lesz a hibás.

Azon reményben bocsátjuk el harczosaink ezreit, hogy ép kézláb fognak — nem visszatérni; hanem küldetésük helyén maradni és tudatni egyezkedésünk alapföltételeit, melyek szerint az Üstökös jövőre is megjelenik minden héten vasárnap másfél iven, még pedig minden hézagztöltő hirdetések nélkül, hanem egész terjedelmében humorisztikus tartalommal teli nyomtatva, számos képekkel, lehető legkevesebb gorombáskodással és igen kevés kényszerélczelekkel: munkatársai közé fogja számítani a szerkesztőt is. A többi ugy is ismeretes.

És mindezekért jár egy egész évre 8 forint

fél évre 4 „

negyedévre 2 forint osztrák értékben, (ha pedig magyar érték

lesz, akkor abban).

Az előfizetési díjak az Athenaeum kiadóhivatalában utasítandók.

Budapesten, 1876. decz. 10-én.

Jókai Mór,

az Üstökös szerkesztője és tulajdonosa.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

JÓKAI MÓR.

Státióuteza 80-ik szám alatt.

Budapest 1876.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

A KIADÓHIVATALBAN

Athenaeum-épület.

Budapest Barátoktere 7. szám

Rajzolja

JANKÓ.